

Sách Đa-ni-ên - Số một trăm mười sáu

Vén mở những ngày báo oán: Một cuộc khảo cứu mang tính tiên tri về lời cảnh báo của Giê-rê-mi và thế hệ cuối cùng

Jeff Pippenger

2024-03-04

Trong bài viết trước, chúng ta đã xem xét Giê-rê-mi đoạn năm mươi, và trong đoạn ấy nói về sự phán xét trên Ba-by-lôn, bắt đầu từ đạo luật ngày Chúa nhật sắp đến tại Hoa Kỳ và kết thúc bằng cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Sự phán xét thi hành là ngày báo thù của Đức Chúa Trời, được tượng trưng bởi sự hủy diệt Giê-ru-sa-lem vào năm 70 sau Công nguyên. Việc Rô-ma hủy diệt Giê-ru-sa-lem vào năm 70 sau Công nguyên đã được làm hình bóng bởi sự hủy diệt Giê-ru-sa-lem do Nê-bu-cát-nết-sa thực hiện. Cả hai hợp lại nêu ra hai nhân chứng cho Sự phán xét thi hành đối với dân phụ của Ty-ơ, là dân phụ trong Khải Huyền đoạn mười bảy.

Giê-rê-mi cho chúng ta biết rằng khi sự báo oán của Chúa được hoàn tất trên Ba-by-lôn hiện đại, bắt đầu với đạo luật Chủ nhật sắp đến, thì "Trong những ngày ấy, và trong thời đó, Đức Giê-hô-va phán, người ta sẽ tìm sự gian ác của Y-sơ-ra-ên mà sẽ chẳng có; và tội lỗi của Giu-đa, người ta sẽ không tìm thấy: vì Ta sẽ tha thứ cho những kẻ Ta chừa lại." Trong những ngày ấy, sự ảm đạm của một trăm bốn mươi bốn ngàn đã được hoàn tất.

"Hỡi anh em, anh em đang làm gì trong công cuộc chuẩn bị trọng đại? Những ai đang kết hợp với thế gian thì nhận lấy khuôn mẫu thế gian và chuẩn bị cho dấu của con thú. Những người không tin cậy chính mình, hạ mình trước mặt Đức Chúa Trời và thanh tẩy tâm hồn bằng cách vâng theo lẽ thật, ấy là những người đang nhận lấy khuôn mẫu thiên thượng và chuẩn bị cho ấn của Đức Chúa Trời trên trán họ. Khi sắc lệnh được ban hành và ấn tín được đóng, tính cách của họ sẽ còn tinh sạch và không bị vết đến đời đời." Testimonies, quyển 5, 216.

Sự phán xét thi hành bắt đầu với tiếng thứ hai của Khải Huyền đoạn mười tám, tiếng ấy kêu gọi nam nữ chạy trốn khỏi Ba-by-lôn, và Giê-rê-mi nói, "Ngày của họ đã đến, thời điểm thăm phạt của họ. Tiếng của những kẻ chạy trốn và thoát khỏi xứ Ba-by-lôn, để công bố tại Si-ôn sự báo thù của Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta, sự báo thù của đền thờ Ngài. Hãy triệu tập các tay bắn cung chống lại Ba-by-lôn: hết thầy các người là những kẻ giương cung, hãy đóng trại vây nó tứ phía; chớ để một ai thoát; hãy báo trả nó theo công việc của nó; theo mọi điều nó đã làm, hãy làm cho nó như vậy." Sự phán xét dành cho nó được hoàn thành bởi "các tay bắn cung." Lần đầu tiên Kinh Thánh nhắc đến một tay bắn cung là liên quan đến Ích-ma-ên.

Và Đức Chúa Trời nghe tiếng của cậu bé; thiên sứ của Đức Chúa Trời từ trời gọi Hagar và nói với nàng: Hagar, ngươi làm sao vậy? Đừng sợ, vì Đức Chúa Trời đã nghe tiếng của cậu bé ở nơi nó đang ở. Hãy đứng dậy, đỡ cậu bé lên và nắm tay nó, vì Ta sẽ làm cho nó thành một dân tộc lớn. Đức Chúa Trời bèn mở mắt nàng, và nàng thấy một giếng nước; nàng đi đến, múc nước đầy bình, và cho cậu bé uống. Đức Chúa Trời ở cùng cậu bé; cậu lớn lên, sống trong hoang mạc, và trở thành một tay bắn cung. Sáng thế ký 21:17-20.

“Giờ của cơn động đất lớn” trong Khải Huyền đoạn mười một đánh dấu sự khởi đầu của cuộc phán xét thi hành đối với dân phụng của Rô-ma, bắt đầu với đạo luật Chủ nhật sắp đến tại Hoa Kỳ. Trong “giờ” ấy, “tai họa thứ ba đến mau chóng. Và thiên sứ thứ bảy thổi kèn.” Tai họa thứ ba chính là kèn thứ bảy. Chính các cung thủ của Hội giáo được dùng để đem sự phán xét của Ngài trên những kẻ áp đặt dấu ấn thẩm quyền của giáo hoàng (thờ phượng ngày Chủ nhật), và bắt bớ những người tôn giữ dấu ấn thẩm quyền của Đức Chúa Trời (thờ phượng ngày Sa-bát).

Trong Lu-ca chương hai mươi mốt, khi trả lời những câu hỏi của các môn đồ về sự tàn phá Giê-ru-sa-lem và Đền thờ, Chúa Giê-su đưa ra một tường thuật lịch sử đồng thời phản ánh lịch sử của những ngày sau đó. Ngài nhắc đến “những ngày báo thù”, điều vốn là một thuộc tính tiên tri cốt yếu của chức vụ Ngài với tư cách là Đấng Mê-si, điều mà Ngài đã xác định trong lời tuyên bố khai mạc chức vụ của mình khi đọc sách tiên tri Ê-sai tại nhà thờ ở Na-xa-rét. Lời tuyên bố tại Na-xa-rét và đoạn Ê-sai ấy không chỉ đại diện cho chức vụ của Ngài, mà còn cho sứ điệp của các môn đồ Ngài, và cụ thể hơn là cho công việc và chức vụ của phong trào một trăm bốn mươi bốn nghìn.

Thần của Đức Giê-hô-va ở trên tôi, vì Đức Giê-hô-va đã xúc dầu cho tôi để rao truyền tin mừng cho kẻ khiêm nhường; Ngài đã sai tôi đi băng bó những người đau lòng, công bố sự tự do cho kẻ bị giam cầm, và mở cửa ngục cho những người bị trói buộc; để công bố năm ân huệ của Đức Giê-hô-va, và ngày báo trả của Đức Chúa Trời chúng ta; để an ủi mọi kẻ than khóc; để ban cho những kẻ than khóc ở Si-ôn: ban cho họ vòng hoa rực rỡ thay cho tro bụi, dầu vui mừng thay cho tang tóc, áo ngợi khen thay cho tâm thần u uất; để họ được gọi là những cây công chính, là những cây do Đức Giê-hô-va trồng, hầu Ngài được vinh hiển. Chúng sẽ xây lại những nơi hoang phế xưa, dựng dậy những đống nát trước kia, và tu sửa các thành bị hoang tàn, là những chỗ đổ nát trải qua nhiều thế hệ. Người ngoại sẽ đứng chặn bầy của các người, con cái kẻ lạ sẽ làm kẻ cày ruộng và người chăm vườn nho cho các người. Nhưng các người sẽ được gọi là những thầy tế lễ của Đức Giê-hô-va; người ta sẽ xưng các người là kẻ phục vụ Đức Chúa Trời chúng ta; các người sẽ hưởng của cải của chư dân, và trong vinh quang của họ các người sẽ tự hào. Thay cho nỗi hổ thẹn, các người sẽ được phần gấp đôi; thay cho ô nhục, họ sẽ vui mừng về phần mình; bởi thế, trong đất mình họ sẽ nhận phần gấp đôi; niềm vui đời đời sẽ thuộc về họ. Vì ta, Đức Giê-hô-va, yêu sự công lý, ghét sự cướp bóc dùng làm của lễ thiêu; ta sẽ hướng dẫn công việc của họ trong lẽ thật, và lập cùng họ một giao ước đời đời. Dòng dõi họ sẽ được biết giữa chư dân, và hậu tự họ giữa các dân; hết thảy ai thấy họ sẽ nhận biết họ là dòng giống mà Đức Giê-hô-va đã ban phước. Tôi sẽ rất vui mừng trong Đức Giê-hô-va, linh hồn tôi sẽ hân hoan trong Đức Chúa Trời của tôi; vì Ngài đã mặc cho tôi áo cứu rỗi, khoác cho tôi áo choàng công chính, như chú rể tự trang sức mình bằng mũ miện, và như cô dâu tô điểm mình bằng châu báu. Vì như đất làm này lộc, như vườn khiến hạt giống gieo trong đó đâm chồi, thì Chúa, là Đức Giê-hô-va, cũng sẽ làm cho sự công chính và lời ngợi khen nảy nở trước mặt muôn dân. Ê-sai 61:1-11.

Một trăm bốn mươi bốn nghìn người được đóng ấn trong Ê-xê-chi-ên đoạn chín là những người đang than khóc về các tội lỗi trong hội thánh và trong thế gian. "Năm đẹp lòng Chúa, và ngày báo thù của Đức Chúa Trời chúng ta," là khi những người than khóc tại Si-ôn được an ủi và trở nên "cây công bình" để "tôn vinh Chúa." Họ tôn vinh Chúa, vì "trong những ngày ấy, vào thời đó, Chúa

phán: người ta sẽ tìm kiếm sự gian ác của Y-sơ-ra-ên, nhưng sẽ chẳng thấy." Những người than khóc ấy chính là những người đã được đóng ấn, và họ là những người "sẽ xây lại những nơi hoang phế xưa," "sẽ dựng lên những chỗ đổ nát trước kia," và "sẽ sửa sang các thành hoang vu, sự hoang tàn của nhiều thế hệ." Họ sẽ "được gọi là các thầy tế lễ của Chúa," và người ta sẽ gọi họ là "các tôi tớ của Đức Chúa Trời chúng ta."

Sự công chính của một trăm bốn mươi bốn nghìn sẽ "trở ra trước mặt muôn dân" khi họ được giương lên như một cờ hiệu trong giờ của trận động đất lớn. Sự công chính của họ được hình thành dần dần, vì nó "như đất làm chồi của mình nảy mầm, và như vườn khiến những vật đã gieo trong đó trở lên; thì Chúa, Đức Chúa Trời, cũng sẽ khiến sự công chính và lời ngợi khen trở ra." Việc đóng ấn một trăm bốn mươi bốn nghìn bắt đầu khi mưa cuối mùa giáng xuống vào ngày 1 tháng 9 năm 2001. Chính khi đó các chồi non của đất được trở ra. Ê-sai xác định thời điểm các chồi ấy trở ra.

Theo chùng mực, khi nó nảy nở, người sẽ tranh tụng với nó; Ngài cầm giữ cơn gió dữ của Ngài trong ngày gió đông. Bởi điều này, tội ác của Gia-cốp sẽ được tẩy sạch; và đây là tất cả kết quả để cất bỏ tội lỗi của Gia-cốp: khi nó làm cho mọi hòn đá của bàn thờ như đá vôi bị đập vỡ ra, thì các lùm cây và hình tượng sẽ không còn đứng vững. Ê-sai 27:8, 9.

Trong "ngày của gió đông", tức cơn "gió dữ" của Ngài mà "Ngài ghìm lại", sự "đâm chồi nảy lộc" của các chồi non sẽ bắt đầu khi mưa được "đo lường". "Stayeth" có nghĩa là bị kiềm giữ. Khi bốn luồng gió bị bốn thiên sứ trong Khải Huyền chương bảy kiềm giữ, sự niêm ấn của một trăm bốn mươi bốn nghìn bắt đầu. Lúc ấy mưa cuối mùa bắt đầu "rưới" một cách điều độ, vì từ "measure" trong câu có nghĩa là sự điều độ. Ở buổi đầu thời kỳ niêm ấn một trăm bốn mươi bốn nghìn, mưa cuối mùa được đo lường; và ở cuối thời kỳ ấy, nó không còn bị đo lường.

"Sự tuân đồ vĩ đại của Thánh Linh của Đức Chúa Trời, Đấng làm rạng rỡ cả đất bằng vinh quang của Ngài, sẽ chưa đến cho tới khi chúng ta có một dân sự được soi sáng, những người biết qua kinh nghiệm thế nào là đồng công với Đức Chúa Trời. Khi chúng ta hoàn toàn, hết lòng dâng hiến cho sự phục vụ Đấng Christ, Đức Chúa Trời sẽ xác nhận điều ấy bằng sự tuân đồ Thánh Linh của Ngài không hạn lượng; nhưng điều đó sẽ không xảy ra chừng nào phần lớn hội thánh chưa đồng công với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời không thể tuân đồ Thánh Linh của Ngài khi tính ích kỷ và sự chiều chuộng bản thân quá hiển nhiên; khi một tinh thần lẩn át mà, nếu diễn thành lời, sẽ nói ra câu trả lời của Ca-in: 'Há tôi là kẻ canh giữ anh tôi sao?' Nếu lẽ thật cho thời này, nếu những dấu hiệu ngày càng dày đặc ở khắp nơi, làm chứng rằng sự cuối cùng của muôn vật đã gần, vẫn không đủ để đánh thức năng lực đang ngủ mê của những kẻ xưng mình biết lẽ thật, thì bóng tối, tương xứng với ánh sáng đã chiếu soi, sẽ bao trùm các linh hồn ấy. Sẽ không có chút cơ bả chữa nào cho sự dửng dưng của họ mà họ có thể trình bày trước Đức Chúa Trời trong ngày phán xét cuối cùng. Sẽ chẳng có lý do nào để biện minh vì sao họ đã không sống, bước đi và làm việc trong ánh sáng của lẽ thật thánh khiết của Lời Đức Chúa Trời, và nhờ đó bày tỏ cho một thế gian bị tội lỗi làm tối tăm, qua hạnh kiểm, lòng cảm thông và lòng sốt sắng của họ, rằng quyền năng và tính chân thực của phúc âm không thể bị phủ nhận." Review and Herald, ngày 21 tháng 7, 1896.

Thời kỳ thử luyện của mưa muện và việc ấn tín một trăm bốn mươi bốn nghìn bắt đầu bằng việc đo lường sự tuôn đổ của Đức Thánh Linh, vì lúa mì và cỏ lùng đã đến mùa gặt. Con mưa khiến cả hai hạng người đều chín muồi; rồi đến cuối thời kỳ thử luyện, lúa mì và cỏ lùng được tách ra, và khi ấy lúa mì sẽ "biết qua kinh nghiệm điều gì có nghĩa là làm đồng lao với Đức Chúa Trời". Bấy giờ họ sẽ "có sự tận hiến trọn vẹn, hết lòng cho sự phục vụ Đấng Christ; Đức Chúa Trời sẽ công nhận điều đó bằng việc tuôn đổ Thánh Linh của Ngài không chừng mực."

"Ngày của cơn gió đông dữ dội" đã đến vào ngày 11 tháng 9 năm 2001, và cuộc tranh luận của Habakkuk về sứ điệp "bình an và an toàn" giả mạo gắn với sứ điệp mưa cuối mùa—trái ngược với sứ điệp xác định ngày báo thù của Đức Chúa Trời—đã bắt đầu. Vào thời điểm đó, các cây—cả lúa mì lẫn cỏ dại—bắt đầu đâm chồi và sinh ra thứ quả mà chúng sẽ bộc lộ trong cuộc phán xét của luật Chủ nhật sắp đến.

"Lại nữa, các dụ ngôn này dạy rằng sẽ không còn thời kỳ ân xá sau cuộc phán xét. Khi công việc của Tin Lành được hoàn tất, lập tức sẽ diễn ra sự phân rẽ giữa người lành và kẻ dữ, và số phận của mỗi hạng người được ấn định vĩnh viễn." Bài học qua các dụ ngôn của Đấng Christ, 123.

Một nhóm thờ lạy mặt trời trong Ê-xê-chi-ên chương tám, còn nhóm kia nhận ấn của Đức Chúa Trời trong Ê-xê-chi-ên chương chín. Trong Lu-ca chương hai mươi mốt, Đấng Christ đang xác định nhóm một trăm bốn mươi bốn nghìn, và Ngài nêu ra một dấu hiệu đánh dấu thế hệ cuối cùng của lịch sử trái đất. Ngài đã chỉ ra dấu hiệu mà Cơ Đốc nhân phải nhận biết để chạy trốn sự hủy diệt của Giê-ru-sa-lem.

Và khi các người thấy Giê-ru-sa-lem bị các đạo quân vây kín, thì hãy biết rằng sự hoang tàn của nó đã gần. Bấy giờ, những người ở Giu-đê hãy chạy trốn lên núi; những người đang ở giữa thành hãy ra khỏi; và những người ở các miền quê chớ vào đó. Vì ấy là những ngày báo thù, để mọi điều đã chép được ứng nghiệm. Lu-ca 21:20-22.

Chúa Giê-su đã "tùng dòng một" chỉ ra thêm những đặc điểm mang tính tiên tri của dấu hiệu ấy, vì lời Ngài được ghi lại không chỉ bởi Lu-ca mà còn bởi Ma-thi-ơ và Mác.

Và Tin Lành này về Nước Trời sẽ được rao giảng khắp thế giới để làm chứng cho muôn dân; rồi bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến. Vậy khi các người thấy sự góm ghiếc gây hoang tàn, mà nhà tiên tri Đa-ni-ên đã nói đến, đứng nơi thánh (ai đọc, hãy hiểu), thì bấy giờ ai ở Giu-đê hãy trốn lên núi. Ma-thi-ơ 24:14-16.

Và trước hết, Tin Lành phải được rao giảng cho muôn dân. Nhưng khi họ dẫn các người đi và nộp các người, thì đừng lo trước phải nói gì, cũng đừng toan tính; nhưng điều gì được ban cho các người trong giờ đó, hãy nói điều ấy, vì chẳng phải các người nói, bèn là Đức Thánh Linh. Bấy giờ, anh sẽ nộp em đến chết, cha nộp con; con cái sẽ nổi dậy chống lại cha mẹ và khiến họ bị giết chết. Và các người sẽ bị mọi người ghét vì danh ta; nhưng ai bền đỗ đến cùng thì sẽ được cứu. Nhưng khi các người thấy sự góm ghiếc tàn phá mà tiên tri Đa-ni-ên đã nói đến, đứng nơi không nên đứng (ai đọc thì hiểu), bấy giờ những ai ở Giu-đê hãy trốn lên núi. Mác 13:10-14.

Trước khi bầy tai vạ sau cùng, vốn là sự ứng nghiệm cuối cùng và trọn vẹn của "những ngày báo thù," được hoàn tất trên hai hạng người, thì Tin Lành về vương quốc phải được rao giảng và công bố cho mọi dân tộc. Thông điệp Tin Lành được ban cho các dân tộc vào dịp luật ngày Chủ nhật sắp đến tại Hoa Kỳ, khi một trăm bốn mươi bốn nghìn người được giương lên như một tiêu kỳ. "Những ngày báo thù" tượng trưng cho thời kỳ phán xét thi hành đối với con điếm Ba-by-lôn, bắt đầu với luật ngày Chủ nhật tại Hoa Kỳ và kết thúc khi Mi-ca-ên đứng dậy, thời kỳ ân điển của loài người chấm dứt, và con thịnh nộ của Đức Chúa Trời được trút đổ trong bầy tai vạ sau cùng.

Khoảng thời gian ấy là "giờ" mà Mark xác định, là "giờ" của "trận động đất lớn", và là "giờ" khi mười vua đồng ý trao vương quốc thứ bảy của họ cho chế độ giáo hoàng. Khi linh hồn cuối cùng đã chấp nhận phúc âm được công bố cho mọi dân tộc, thời kỳ ân điển khép lại, và con thịnh nộ của Đức Chúa Trời được đổ ra không chút thương xót. Giai đoạn ấy bắt đầu khi phúc âm được công bố cho mọi dân tộc lúc cờ hiệu được giương lên, và kết thúc khi người cuối cùng đáp lại sứ điệp phúc âm do cờ hiệu ấy công bố, rao giảng và phổ biến. Khoảng thời gian ấy là "những ngày báo oán."

Trong Lu-ca, chương hai mươi mốt, Chúa Giê-su đang chỉ rõ mốc lịch sử ấy, vì Ngài đang xác định thế hệ cuối cùng, thế hệ sẽ không qua đời trước khi Ngài tái lâm. Ngài nêu ra một dấu hiệu, được gọi là "sự góm ghiếc gây hoang tàn" như tiên tri Đa-ni-ên đã nói đến. Dấu hiệu ấy là khi "sự góm ghiếc gây hoang tàn" đứng trong "nơi thánh", và khi nó "đứng nơi không nên đứng", cũng là lúc Giê-ru-sa-lem bị "các đạo quân vây quanh".

Khi Jerusalem bị các đạo quân của Cestius bao vây vào năm 66, các Cơ Đốc nhân ở Jerusalem đã rời khỏi thành, và Bà White cho biết rằng không một Cơ Đốc nhân nào thiệt mạng trong cuộc tàn phá rốt cuộc kết thúc vào năm 70. Cestius khởi sự một cuộc vây hãm rồi rút quân vì những lý do đường như không ai biết, và các Cơ Đốc nhân trong thành đã tháo chạy theo đúng lời cảnh báo gắn liền với dấu hiệu ấy. Đến năm 70, Titus hoàn tất sự tàn phá bằng cách một lần nữa tiến hành vây hãm. Cuộc vây hãm của Cestius là khởi đầu của cái gọi là Chiến tranh Do Thái-La Mã lần thứ nhất, và cuộc vây hãm cùng sự hủy diệt do Titus thực hiện là sự kết thúc của Chiến tranh Do Thái-La Mã lần thứ nhất.

Toàn bộ lịch sử ấy kéo dài ba năm rưỡi, bắt đầu và kết thúc bằng một cuộc vây hãm, và ở phần khởi đầu có một dấu hiệu dành cho dân của Đức Chúa Trời. Lịch sử ấy đã được Đấng Christ xác định là những ngày báo oán của Đức Chúa Trời, một yếu tố cụ thể mà Ngài phải nêu rõ trong chức vụ của mình. Những ngày đó tượng trưng cho sự phán xét thi hành giáng trên con điếm của La Mã, bắt đầu từ luật ngày Chủ nhật sắp đến, và kết thúc khi thời kỳ ân huệ của loài người khép lại. Vào lúc khởi đầu sự phán xét thi hành đối với con điếm của Ba-by-lôn, một trăm bốn mươi bốn nghìn được giương lên như một cờ hiệu, tức là một dấu hiệu. Khi bầy chiên khác của Đức Chúa Trời thấy dấu hiệu ấy, họ phải chạy ra khỏi Ba-by-lôn, mà sự hủy diệt của nó đã được tiêu biểu bởi sự hủy diệt của Giê-ru-sa-lem.

Chúng ta sẽ tiếp tục xem xét Lu-ca chương hai mươi mốt trong bài viết tiếp theo.